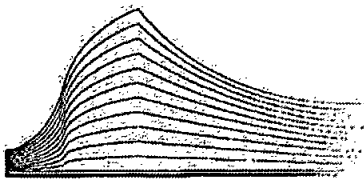

Kopie
Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer 2014 / 2955
Datum van uitspraak 14 november 2014
Rolnummer 2012/AB/269

Uitgifte

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000046787-0001-0013-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

B

appellante,
vertegenwoordigd door mr. GOOSSENS Elke loco mr. LAHOUSSE Pascal, advocaat te 2800
MECHELEN, Leopoldstraat 64

tegen

1. **PROVINCIE VLAAMS-BRABANT**, vertegenwoordigd door haar Bestendige Deputatie, in de
persoon van de heer Gouverneur van de Provincie Vlaams-Brabant, waarvan het kantoor
gevestigd is te 3000 LEUVEN, Provincieplein 1,
eerste geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. SOCQUET Dany, advocaat te 3080 TERVUREN, Merenstraat 28

2. **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, voor wie optreedt de
Minister-President, waarvan de burelen gevestigd zijn te 1000 BRUSSEL, Koolstraat 35,
tweede geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VANBRABANT Leen loco mr. LAVIGNE Jean-Paul, advocaat te
3800 SINT-TRUIDEN, Tongersesteenweg 15

3. **BELGISCHE STAAT**, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor het Openbaar Ambt,
dhr. Hendrik BOGAERT, waarvan de burelen gevestigd zijn te 1000 BRUSSEL, Koningstraat
180,
derde geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. MOENS Joy loco mr. DE BOCK Jean-François, advocaat te 1050
BRUSSEL, Waterlooossesteenweg 612

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 9 juli 2010 door de arbeidsrechtbank te Leuven, 1^e B kamer (A.R. 06/962/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 21 maart 2012,
- de conclusies voor de appellante,
- de conclusies voor de geïntimeerden,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 17 oktober 2014, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

1. De procedure in eerste aanleg

1.1. Monique P liet op 26 april 2006 overgaan tot dagvaarding van de Provincie Vlaams-Brabant voor de arbeidsrechtbank te Leuven.

De vordering strekte ertoe ten aanzien van de gedaagde te horen zeggen voor recht dat zij vanaf 1 januari 2001 statutair is tewerkgesteld in het ambt van gewestelijke ontvanger en dat de hieruit voortvloeiende voordelen, zowel op administratiefrechtelijk als op sociaalrechtelijk vlak, dienen toegekend te worden vanaf 1 januari 2001.

Er werd tevens gevraagd te zeggen voor recht dat de gedaagde binnen één maand na de betekening van het tussengekomen vonnis de voormelde regularisatie moet doorvoeren en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag vertraging.

1.2. Bij exploit van 18 september 2006 liet Monique B overgaan tot dagvaarding in gedwongen tussenkomst in de procedure door haar ingeleid voor de arbeidsrechtbank te Leuven van:

- de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de federale regering in de persoon van de minister van ambtenarenzaken,
- en van het Vlaams Gewest, in de persoon van de minister-president van de Vlaamse regering.

De vordering strekte ertoe ten aanzien van de gedaagden te horen zeggen voor recht dat zij vanaf 1 januari 2001 statutair is tewerkgesteld in het ambt van gewestelijke ontvanger en dat de hieruit voortvloeiende voordelen, zowel op administratiefrechtelijk als op sociaalrechtelijk vlak, dienen toegekend te worden vanaf 1 januari 2001.

Er werd tevens gevraagd te zeggen voor recht dat de gedaagden binnen één maand na de betekening van het tussengekomen vonnis de voormelde regularisatie moeten doorvoeren en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag vertraging.

1.3. Bij vonnis van de eerste kamer B van de arbeidsrechtbank te Leuven van 9 juli 2010 verklaarde de eerste rechter zich materieel niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering van Monique B

Er werd vastgesteld dat de vordering evenmin behoort tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht zodat er geen verwijzing kon gebeuren.

De kosten van het geding werden ten laste gelegd van Monique B en werden aan haar zijde begroot op de kosten van dagvaarding en aan de zijde van elk van de verwerende partijen op een rechtsplegingsvergoeding van € 75.

*

2. De vorderingen in hoger beroep

2.1. De appellante, Monique B , vordert bij verzoekschrift tot hoger beroep haar initiële vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Zij vraagt bijgevolg te zeggen voor recht dat zij sedert 1 januari 2001 statutair is tewerkgesteld in het ambt van gewestelijk ontvanger en dat de hieruit voortvloeiende voordelen, zowel op administratiefrechtelijk als op sociaalrechtelijk vlak dienen toegekend te worden vanaf 1 januari 2001.

De appellante vraagt bovendien te zeggen voor recht dat de geïntimeerden binnen één maand na de betekening van het tussengekomen arrest de voormelde regularisatie moeten doorvoeren en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag vertraging.

Tenslotte vraagt zij de geïntimeerden te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de basisrechtsplegingsvergoeding.

De appellante handhaaft deze vordering in de conclusies neergelegd in het kader van de procedure in hoger beroep.

2.2. De eerste geïntimeerde, Provincie Vlaams-Brabant, vraagt bij conclusies neergelegd in het kader van de procedure in hoger beroep, het hoger beroep als onontvankelijk, zonder voorwerp en minstens als ongegrond te verklaren ten aanzien van Provincie Vlaams-Brabant.

De eerste geïntimeerde vordert de bevestiging van het bestreden vonnis van de arbeidsrechtbank te Leuven en vraagt vast te stellen dat het arbeidshof materieel niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering van de appellante en vast te stellen dat de vordering evenmin behoort tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht zodat er geen verwijzing kan gebeuren.

De eerste geïntimeerde vordert de veroordeling van de appellante tot de kosten van het geding.

2.3. De tweede geïntimeerde, het Vlaams Gewest, vraagt bij conclusies neergelegd in het kader van de procedure in hoger beroep, het hoger beroep af te wijzen als onontvankelijk, minstens als ongegrond ten aanzien van het Vlaams Gewest.

De tweede geïntimeerde vraagt het bestreden vonnis van de eerste rechter te bevestigen, vast te stellen dat het arbeidshof materieel niet bevoegd is om kennis te nemen van de oorspronkelijke vordering en van het beroep van de appellante en tevens vast te stellen dat de vordering van de appellante niet behoort tot de bevoegdheid van de rechterlijke macht, zodat er geen verwijzing naar een andere gerechtelijke instantie kan gebeuren.

De tweede geïntimeerde vordert de veroordeling van de appellante tot de kosten van het geding.

2.4. De derde geïntimeerde, de Belgische Staat, vraagt bij conclusies neergelegd in het kader van de procedure in hoger beroep, dat het arbeidshof zich zonder rechtsmacht zou verklaren.

De derde geïntimeerde vordert het hoger beroep als onontvankelijk, minstens ongegrond af te wijzen en het bestreden vonnis van de eerste rechter te bevestigen.

De derde geïntimeerde vraagt tevens de veroordeling van de appellante tot de kosten van het geding.

3. De grieven van het hoger beroep

3.1. De appellante stelt dat zij geslaagd is in het aanwervingsexamen voor de betrekking van gewestelijk ontvanger voor de Provincie Vlaams-Brabant en dat zij vanaf 1 januari 2001 voltijds als bediende in dienst werd genomen krachtens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Zij vermeldt dat zij dit contractueel dienstverband noodgedwongen moest aanvaarden en dat haar, niettegenstaande het feit dat zij tevens geslaagd is in het statutair aanwervingsexamen voor het ambt van gewestelijk ontvanger bij de Provincie Limburg, geen statutaire betrekking werd aangeboden. Ook haar vragen en aanmaningen om haar statuut retroactief te regulariseren in het ambt van gewestelijk ontvanger bleven zonder gunstig gevolg, reden waarom zij tot dagvaarding overging.

De appellante stelt dat de eerste rechter zich ten onrechte materieel onbevoegd heeft verklaard, aangezien de arbeidsgerechten wel degelijk bevoegd zijn overeenkomstig artikel 578, 1° van het Gerechtelijk Wetboek om te oordelen over de vraag of een personeelslid in dienst van de overheid als ambtenaar dan wel als bediende tewerkgesteld is en uitspraak te verlenen over de juiste juridische kwalificatie van de arbeidsrelatie.

De appellante stelt bovendien dat er ter zake wel degelijk een subjectief geschil voorligt en dat de burgerlijke rechter overeenkomstig artikel 144 en 145 van de Grondwet bevoegd is om hierover te oordelen. Ter staving van het subjectief recht op een statutaire aanstelling beroept zij zich op het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook van de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen.

Ten gronde haalt de appellante aan dat de statutaire tewerkstelling de regel is en dat de tijdelijke overgangsfase waarachter de overheid zich verschuilt, niet strookt met de realiteit.

3.2. De eerste geïntimeerde, de Provincie Vlaams-Brabant, stelt dat de initiële vordering van de appellante manifest onontvankelijk is en sluit zich aan bij de motieven die de eerste rechter daartoe heeft aangehaald.

De eerste geïntimeerde meent dat de appellante bovendien overging tot dagvaarding van de verkeerde partij, nu zij in dienst is van de Vlaamse regering en de arbeidsovereenkomst door de gouverneur enkel werd ondertekend in zijn hoedanigheid van commissaris van de Vlaamse regering. Ook om die reden is de vordering volgens de eerste geïntimeerde onontvankelijk in zoverre zij tegen de provincie is ingesteld.

Ten gronde stelt de eerste geïntimeerde vast dat de vordering, in zoverre tegen de provincie gericht, zonder voorwerp is en dat de appellante hoe dan ook over geen enkele rechtsgrond beschikt om haar werkgever te verplichten haar (retroactief) statutair te werk te stellen.

3.3. De tweede geïntimeerde, het Vlaams Gewest, stelt dat de initiële vordering van de appellante manifest onontvankelijk is en sluit zich daarbij eveneens aan bij de motieven die in het vonnis van de eerste rechter zijn aangehaald.

De tweede geïntimeerde benadrukt dat het slagen voor een statutair wervingsexamen en zelfs de opname op een werfreserve geen subjectief recht heeft op benoeming doet ontstaan ten gunste van de geslaagde persoon.

Ten gronde argumenteert de tweede geïntimeerde dat ook het Vlaams Gemeentedecreet geen subjectief recht op benoeming creëert, terwijl uit het toepasselijk statuut duidelijk blijft dat de gewestelijke ontvanger ook op contractuele wijze kan worden aangeworven.

3.4. De derde geïntimeerde, de Belgische Staat, stelt dat de eerste rechter zich terecht zonder rechtsmacht heeft verklaard.

De derde geïntimeerde meent dat de appellante geen subjectief recht op een statutaire aanstelling kan doen gelden en dat, zo op deze vordering zou worden ingegaan, het arbeidshof haar beoordeling van de opportuniteit om contractueel dan wel statutair aan te werven in de plaatst zou stellen van de administratieve overheid. Dit is volgens de derde geïntimeerde strijdig met het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten.

De derde geïntimeerde stelt dat de vordering onontvankelijk is, in zoverre gericht tegen de Belgische Staat, vermits deze niet de werkgever is.

Ten gronde argumenteert de derde geïntimeerde dat de beslissing om tot contractuele aanwerving gerechtvaardigd was en werd genomen binnen de mogelijkheden bepaald in het koninklijk besluit van 22 december 2000.

4. Bespreking

4.1. De exceptie van onbevoegdheid en gebrek aan rechtsmacht

4.1.1. De eerste rechter besliste dat de arbeidsgerechten niet bevoegd zijn om te oordelen over de vordering ingesteld door de appellante.

De appellante betwist dit oordeel, doch kan in haar stelling gesteund op artikel 578, 1° van het Gerechtelijk Wetboek niet worden bijgetreden.

De arbeidsrechtbank neemt overeenkomstig artikel 578, 1° van het Gerechtelijk Wetboek kennis van alle geschillen in verband met de arbeidsovereenkomst.

Deze materiële bevoegdheid wordt bepaald door het voorwerp van het geschil en het onderwerp van de eis, zoals dit door de eiser in zijn inleidende akte geformuleerd wordt (cf. Cass. 8 september 1978, *Arr. Cass.* 1978-79, 26).

Het geschil in deze zaak betreft echter niet het bestaan van een arbeidsovereenkomst, noch de rechten en verplichtingen verbonden aan deze overeenkomst.

Het voorwerp van het geschil betreft daarentegen het gebrek aan een statutaire aanstelling of benoeming. De vordering strekt ertoe om te zeggen voor recht dat de tewerkstelling statutair is en om daartoe te beslissen in de plaats van de administratieve overheid.

Dergelijke vordering betreft geen geschil in zake arbeidsovereenkomsten en behoort niet tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.

De rechtspraak die de appellante aanhaalt betreffende de kwalificatie van een arbeidsverhouding als arbeidsovereenkomst of statutaire aanstelling, doet aan deze vaststelling overigens niets af. In tegenstelling tot de huidige zaak, was de vordering van de eisende partij in de door de appellante aangehaalde arresten immers gesteund op het bestaan van een arbeidsovereenkomst en behoorde het dan ook aan de rechter om zich over deze (betwiste) kwalificatie van de arbeidsverhouding uit te spreken. Dergelijk geschil is ter zake echter niet aan de orde.

Het arbeidshof kan bijgevolg enkel besluiten dat de arbeidsrechtbank en het arbeidshof ter zake onbevoegd zijn om zich over de vordering van de appellante uit te spreken.

Het komt het arbeidshof dan ook niet toe om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van het hoger beroep, noch over de grond van het geschil.

4.1.2. Het arbeidshof dient bovendien vast te stellen dat de hoven en rechtbanken geen kennis kunnen nemen van de vordering van de appellante, zodat ook een verwijzing naar de bevoegde rechter niet mogelijk is (cf. art. 660 Ger. W.).

4.1.2.a) De hoven en rechtbanken nemen kennis van de vordering van een partij die op een subjectief recht steunt (cf. art. 144 en 145 van de Grondwet). Deze bevoegdheid wordt bepaald door het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het geschil (Cass. 24 september 2010, AR C.08.0429.N, www.cass.be).

Een subjectief recht is een recht dat bestaat in hoofde van een rechtssubject wanneer dit van een ander rechtssubject het stellen van een bepaalde handeling of het zich daarvan onthouden, kan eisen op grond van een norm van het objectief recht die laatstgenoemd rechtssubject daartoe rechtstreeks verplicht, en waarbij het rechtssubject dat de uitvoering van die verplichting eist een voldoende eigen belang heeft bij die uitvoering (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 920, nr. 983).

Het begrip subjectief recht omvat aldus twee wezenlijke bestanddelen : (1) het bestaan van een uit een rechtsregel spruitende juridische verplichting om een bepaalde handeling te stellen of zich daarvan te onthouden en (2) een aan het betrokken rechtssubject eigen belang. Het eerste onderdeel staat ter zake ter discussie.

Ten aanzien van een administratieve overheid kan een partij zich enkel op een subjectief recht beroepen als de bevoegdheid van de overheid gebonden is (Cass. 24 januari 2014, AR C.10.0537.F., www.cass.be).

Een gebonden bevoegdheid houdt immers in dat de norm van het objectief recht de inhoud of het voorwerp bepaalt van een beslissing die de overheid moet nemen van zodra de gestelde voorwaarden vervuld zijn (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 9210, nr. 984).

Beschikt de overheid daarentegen over een discretionaire bevoegdheid, dan betekent dit dat zij over een beoordelingsvrijheid beschikt bij het nemen van de beslissing. Zij kan in dit geval oordelen welke maatregelen haar als meest geschikt voorkomen om het door de norm van het objectief recht gestelde doel - dat in essentie steeds de bevordering van het algemeen belang zal zijn -, te bereiken (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., MAST, A., *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2012, 921, nr. 984).

4.1.2.b) Tot staving van het subjectief recht op een statutaire aanstelling beroept de appellante zich op het koninklijk besluit van 22 december 2000 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen en van de Colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook van de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen.

In artikel 1 van dit koninklijk besluit werden de algemene toelaatbaarheidsvereisten bepaald waaraan men moet voldoen om tot ambtenaar te kunnen worden benoemd.

In artikel 2, § 1 van hetzelfde besluit is bepaald:

"Onverminderd paragraaf 2, wordt aan de personeelsbehoeften uitsluitend voldaan door ambtenaren die aan de bepalingen van dit besluit onderworpen zijn.

Niettemin kunnen bij arbeidsovereenkomst personen in dienst worden genomen, uitsluitend om :

- 1° aan uitzonderlijke en tijdelijke personeelsbehoeften te voldoen, hetzij voor in de tijd beperkte acties, hetzij voor een buitengewone toename van het werk;*
- 2° ambtenaren te vervangen bij gehele of gedeeltelijke afwezigheid, ongeacht of ze in dienstactiviteit zijn of niet, wanneer de duur van die afwezigheid tot vervanging noopt en waarvan de modaliteiten worden bepaald in het statuut;*
- 3° bijkomende of specifieke opdrachten te vervullen, waarvan de lijst vooraf wordt bekendgemaakt door elke uitvoerende macht;*
- 4° te voorzien in de uitvoering van taken die een bijzondere kennis of ruime ervaring op hoog niveau vereisen, beide relevant voor de uit te voeren taken."*

Paragraaf 2 van dit artikel 2 heeft tenslotte betrekking op de mogelijkheid om personen in dienst te nemen bij arbeidsovereenkomst voor de activiteiten die een publiekrechtelijke rechtspersoon verricht in mededinging met andere publieke of private marktdeelnemers.

De voormelde bepalingen laten echter niet toe om te besluiten tot een subjectief recht op benoeming of statutaire aanstelling.

Dat er louter van een gebonden bevoegdheid sprake zou zijn, blijkt immers niet. Deze bepalingen bieden de overheid de mogelijkheid om in functie van de beperkte duur of specifieke aard van de opdracht, die door de overheid deels zelf kan worden ingevuld, te kiezen – zij het bij wijze van uitzondering – voor een tewerkstelling in het kader van een arbeidsovereenkomst. De bevoegdheid in zake benoeming of tewerkstelling in het kader van een arbeidsovereenkomst is minstens gedeeltelijk discretionair.

Dit betekent dat de rechterlijke macht het bestuursorgaan bij deze gelegenheid niet zijn beleidsvrijheid kan ontnemen, noch zich in zijn plaats kan stellen (Cass. 24 januari 2014, AR C.10.0537.F., www.cass.be) 24 januari 2014, AR C.10.0537.F., www.cass.be).

De vordering van de appellante, zoals gesteld in het kader van huidige zaak, die er in wezen toe strekt te zeggen dat de appellante statutair tewerkgesteld is in het ambt van gewestelijk ontvanger en dat de overheid tot regularisatie moet overgaan, kan niet geacht worden te behoren tot de bevoegdheid van hoven en rechtbanken.

De vordering van de appellante is bij gebrek aan rechtsmacht niet ontvankelijk.

*

4.2. De kosten van het geding

De kosten van het geding vallen ten laste van de appellante die in het ongelijk is gesteld (art. 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

Zo werd ook geoordeeld door de eerste rechter, die deze kosten eveneens heeft begroot. De begroting van de kosten van het geding in eerste aanleg wordt op zich ook niet betwist.

De kosten van het geding in hoger beroep zijn te begroten op de rechtsplegingsvergoeding.

De appellante vroeg ter openbare terechtzitting om aan de zijde van de geïntimeerden slechts één rechtsplegingsvergoeding toe te kennen en het bedrag wegens de aard van het geschil te herleiden tot het minimum.

Het arbeidshof stelt vast dat het geschil betrekking heeft op een niet in geld waardeerbare vordering, dat de betwisting in hoofdzaak de ontvankelijkheid van de vordering van de appellante betreft en dat de geïntimeerden hieromtrent onderling een gelijkkluidend verweer voeren. Dit verweer houdt bovendien een herhaling in van de middelen uiteengezet in eerste aanleg.

Gelet op de relatieve eenvoud van de zaak en om reden van redelijkheid, wordt het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding dan ook verminderd tot het minimumbedrag voor niet in geld waardeerbare vorderingen, gelijk aan € 82,50.

Wanneer meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van dezelfde in het ongelijk gestelde partij genieten, bedraagt het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld (art. 1022, vijfde lid Gerechtelijk Wetboek).

Het totaal bedrag, nl. het dubbel van € 82,50 of € 165, kan gelijk worden verdeeld onder de geïntimeerden. De rechtsplegingsvergoeding voor de geïntimeerden wordt bepaald op een bedrag van € 55 elk.

OM DEZE REDENEN, HET ARBEIDSHOF

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24 van deze wet,

Verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de vordering van de appellante.

Stelt vast dat de vordering van de appellante niet behoort tot de bevoegdheid van hoven en rechtbanken.

Bevestigt het vonnis van de eerste kamer van de arbeidsrechtbank te Leuven van 9 juli 2010 bijgevolg in alle beschikkingen.

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van de appellante overeenkomstig artikel 1017, eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Begroot de kosten van het geding in hoger beroep als volgt :

- rechtsplegingsvergoeding appellante : niet te begroten bij gebrek aan belang.
- rechtsplegingsvergoeding geïntimeerden : elk € 55.

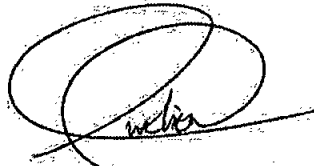
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Marijke DEMEDTS,
Hans VERMEULEN,
Daniël HEYVAERT,
bijgestaan door :
Kelly CUVELIER,

raadsheer m.o.,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Marijke DEMEDTS

Kelly CUVELIER

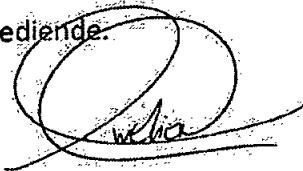
Hans VERMEULEN

Daniël HEYVAERT

De heer H. VERMEULEN, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door M. DEMEDTS, raadsheer m.o. en D. HEYVAERT, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende.

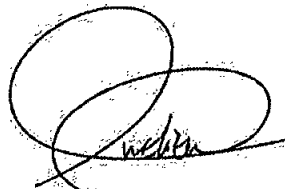
K. CUVELIER, griffier.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 14 november 2014 door:

Marijke DEMEDTS, raadsheer m.o.,
bijgestaan door
Kelly CUVELIER, griffier.

Marijke DEMEDTS

Kelly CUVELIER

